

[Aksel Larsen.]

kommandationer, der blev vedtaget med stort flertal på Nordisk Råds møde i Reykjavik? Disse rekommandationer blev jo tiltrådt af alle de danske partier, der var repræsenteret i Reykjavik, de blev tiltrådt af hele den danske delegation — jeg tror, hvad den sydlige Øresundsforbindelse angår, med undtagelse af det ærede medlem hr. Niels Mørk, som er fra Helsingør og derfor havde visse grunde til at afholde sig fra at stemme. Det er noget, som regeringen ikke har lov til at negligere; det er klart, at den har pligt til at arbejde med disse rekommandationer, og jeg synes, at der nu er gået så lang tid siden mødet i Reykjavik, at vi har ret til at få besked om, hvad man har gjort.

Det ærede medlem hr. Poul Møller talte for Europarådet og beklagede bittert, at, som han sagde, ministrene ikke bryder sig om Europarådet. Det ved jeg meget lidt om; vi er endnu ikke i Europarådet, men vi kommer der nok. Jeg kan dog ikke lade være med på den givne foranledning at sige, at der er noget, der tyder på, at i hvert fald visse ministre bryder sig lige så lidt om Nordisk Råd, som det ærede medlem hr. Poul Møller siger ministrene bryder sig om Europarådet. Jeg kan i den henseende henholde mig til den absolut korrekte fremstilling, Fagerholm gav ved regeringsmidtdagen i Reykjavik, hvor han sagde: vi parlamentarikere har under Nordisk Råds forhandlinger fået at vide, at Nordisk Råd ikke har regeringernes tillid. I vore hjemmestrikkede parlamenter er det jo ellers anderledes. Der er det sådan, at regeringerne skal nyde parlamenternes tillid, men vi har forstået, at i Nordisk Råd skal det være lidt anderledes. Jeg håber ikke, det skal være anderledes. Det var en enkelt minister, der udtalte sig, så man kunne drage den slutning. Men jeg håber fortsat, at regeringerne også ønsker at nyde Nordisk Råds tillid, og derfor regner jeg med, at de vil gøre noget ved de rekommandationer, der vedtages i Nordisk Råd.

Hvad der ellers er sket i den forløbne tid? Ja, folketinget har fået forelagt 184 lovforslag — de fleste regeringsforslag — og 25 forslag til beslutning. Der er stillet et par forespørgsler, og der er stillet 154 spørgsmål til ministrene. 124 af lovforslagene er frem-

sat efter den 19. januar, og 29 af regeringens lovforslag er fremsat efter den 15. marts.

Det har ikke manglet på arbejdsstof, og behandlingen af mange af spørgsmålene har været derefter. Der har simpelt hen ikke været tid eller kræfter til at underkaste dem en forsvarlig behandling, og derfor er der så meget, der ikke er blevet færdigt. Men det, der har været lagt mest mærke til, er skattelovene og buketterne, og foruden de skattelove og buketter, der er gennemført eller står på venteliste, og som kan anses for reelle, er regeringen jo kommet med sit forslag, der påstår at være en løsning af problemet om sambeskatningens ophævelse, og sit forslag om indførelse af kildeskat.

Værdien af disse to lovforslag kan man bedømme efter, at om det første sagde regeringen selv, at det var et diskussionsgrundlag, og det sidste er ganske vist kommet i rette tid til at være fremme før socialdemokratiets kongres, men regeringen har ikke selv ønsket det til første behandling i folkettinget.

Det er sikkert regeringsforslag, der særlig har belastet administrationen ganske kolossalt, og derfor har administrationen på andre og mere påtrængende områder måske ikke kunnet arbejde så godt som ønskeligt, men desuden har den været belastet med, at den skulle forberede et forslag om noget, man kalder merværdiafgift eller moms.

Jeg vil sige, som jeg har sagt før, at jeg tror ikke, der bliver nogen bukser af det skind før 1. oktober, for det er for lidt gennemarbejdet. Det er et helt nyt område, og det er et meget stort problem. Det er muligt, man skal den vej frem, men det må i hvert fald ses i en større sammenhæng og underkastes en ganske anderledes indgående behandling, end regeringen åbenbart har forestillet sig. Det er jo et led i en omlægning til forbrugsskatning, og det er jo sådan med forbrugsskatter, at de vender den tunge ende nedad, og hvis de indføres, samtidig med at de direkte skatter enten ikke forhøjes, eller samtidig med at de eventuelt nedsættes, så forrykkes den sociale balance, og der skal uhyre megen social afbalancering til på andre områder, for at det kan gå.

Ved den skattepolitik, der er gennemført